

Arrest

**nr. 59 331 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. TROCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 30 november 2009 gedateerde brief een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 24 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt, die verzoeker op 8 december 2010 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 (met aanvullingen op 22.05.2010, 25.05.2010 en 16.06.2010) werd ingediend door :

[A.-M., S.] [...]

Nationaliteit: Bosnië-Herzegowina (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter duidelijk dat: “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”. Op 20.12.2005 veroordeelde de correctionele rechtbank van Dendermonde betrokkene tot 12 maanden gevangenisstraf wegens diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Op 23.08.2006 veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen betrokkene voor heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf tot 1 jaar gevangenis en een geldboete van €100 + bijzondere verbeurdverklaring. Op 16.09.2009 tenslotte veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen betrokkene voor valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmakend van deze valsheid (herhaling) tot 1 jaar gevangenis en een geldboete van €250. Aangezien betrokkene dus tot drie keer toe én recentelijk werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van 1 jaar, vormt hij dus duidelijk een actueel gevaar voor de openbare veiligheid en valt hij onder bovengenoemde uitsluiting.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij bewijst dat hij 5 jaar ononderbroken in het land verblijft, hij legt bewijzen van lokale verankering voor en zijn moeder vroeg asiel aan voor 18.03.2008. Zoals hierboven gesteld kan betrokkene echter geen voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8 A omwille van zijn actueel gevaar voor de openbare orde.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (hij zou goed Nederlands spreken en heeft hiertoe lessen gevolgd, hij staaft dit met attesten van de Nederlandse les, hij zou ook werkbereid zijn en hij legt verschillende getuigenverklaringen en steunbrieven voor. Hij legt ook integratiestukken aangaande zijn moeder en zijn broer voor), dit doet niets af aan de uitsluiting op grond van de door betrokkenen opgelopen veroordelingen. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De advocaat van betrokkene haalt ook aan dat betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van de prangende humanitaire situatie waarin hij verkeert. De zeer precare levensomstandigheden waarin betrokkene leeft kunnen niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie aangezien betrokkene, sinds de afsluiting van de asielprocedure van zijn moeder, op 23.05.2002, illegaal in België verblijft. Zij betekenden op 14.02.2002 een bevel om het grondgebied te verlaten hetgeen betrokkene vanaf zijn meerderjarigheid, op 11.06.2003, zelfstandig kon opvolgen, teneinde een einde te maken aan zijn illegale verblijfsstatus in België die zijn precare levensomstandigheden in de hand werkte, zoals zijn advocaat beweert.

Het argument van de advocaat van betrokkene, dat het plegen van strafbare feiten door betrokkene een gevolg was van de ontredering omwille van het gebrek aan verblijfsstatuut, kan hiermee ook van tafel worden geveegd. Het principe geldt immers dat betrokkene zelf de verantwoordelijkheid had om het

bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen en een einde te maken aan zijn illegale verblijfsstatus.

Het feit dat de moeder [...] en de broer [...] van betrokkene legaal in België verblijven, kan ook niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkene is uitgesloten van de regularisatie aangezien hij tot drie keer toe én recentelijk werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van 1 jaar en hij dus duidelijk een actueel gevaar vormt voor de openbare veiligheid en hij valt onder bovengenoemde uitsluiting.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, die hij als minderjarige doorliep met zijn moeder en broer, werd afgesloten op 23.05.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 25.05.2002. Betrokkene verkoos sinds zijn meerderjarigheid echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 3 maanden en 17 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 8 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.05.2002.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14.02.2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 8 december 2010 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“In de beslissing wordt erkend dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van het punt 2.8A van de regularisatiecriteria.

Evenwel wordt gesteld dat hij wordt uitgesloten hiervan nu hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Uit de vaste rechtspraak blijkt dat men in dergelijke gevallen moet motiveren waarom de betrokkene effectief actueel nog een gevaar voor de openbare orde betekent. Het is niet omdat men in het verleden een misstap heeft begaan, dat de betrokkene op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog steeds en actueel een gevaar voor de openbare orde zou betekenen. Dit moet specifiek[...] gemotiveerd worden (zie RvS 142.426, 22 maart 2005; RvS 157.007, 8 maart 2006)

Bovendien moet een afweging van de belangen gemaakt worden, waarbij enerzijds de familiale band moet beoordeeld worden en anderzijds dan gemotiveerd dient te worden waarom in concreto de belangen van de openbare orde dan toch de overhand zouden halen. (zie RvS 105.428, 9 april 2002)

Dit wordt in casu niet gedaan, zodat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Er moet aldus besloten worden dat de beslissing niet steunt op redelijke motieven: de aangehaalde veroordelingen worden verder niet gespecificeerd en dateren van enkele jaren geleden, zonder dat aldus wordt aangetoond dat vandaag de dag nog steeds een actueel gevaar bestaat dat verzoeker zich opnieuw zou schuldig maken aan dergelijke misstappen.

Immers moet rekening gehouden worden met de tijdspanne en omstandigheden waarin de veroordelingen werden opgelopen: een zeer jonge man, zonder stabiel verblijf en inkomen. Deze veroordelingen zijn inderdaad jeugdzonden te noemen, en kunnen niet opwegen tegen de specifieke gezinssituatie, waarbij verzoeker als minderjarige met zijn moeder naar België kwam, hij nog steeds van haar afhankelijk is en geen dichte familieleden in het thuisland kent om hem op te vangen.

De stabiliteit die moeder en jongere broer nu hebben bekomen, zal er enkel kunnen toe bijdragen dat ook verzoeker verder in een normaal gezin kan functioneren en geen toevlucht meer zal zoeken tot (jeugdige) criminaliteit.

In dat verband moet ook de laatste veroordeling gerelativeerd worden, nu deze valsheid van geschifte zich louter kaderde in het bezitten van een vals paspoort, waarvan echter op geen enkel ogenblik gebruik werd gemaakt om op frauduleuze wijze enig verblijfsvoordeel te bekomen.

Dit paspoort bevond zich thuis in het bezit van verzoeker, zonder dat deze hier echter ooit gebruik van maakte. Het bezit ervan biedt echter, zoals bij vele mensen zonder papieren, een 'vals' gevoel van veiligheid om op het eerste gezicht buiten de risico zone van het bestempeld worden als 'illegaal' te vallen.

Dergelijke feiten kaderen zeer specifiek in de preciaire verblijfssituatie waarin verzoeker zich bevond en tonen juist aan dat er geen verder gevaar is voor de openbare orde van zodra inderdaad soelaas aan deze situatie wordt geboden.

Tenslotte wordt inderdaad gewezen op de voortreffelijke inspanningen voor het leren van de Nederlandse taal en verdere integratie hetgeen de basis vormt voor het opbouwen van sociale banden, volgen van studies en uiteindelijk tewerkstelling.

Deze inspanningen zijn geleverd binnen het bestaande gezin met de bedoeling om ook voor dit gezin te fungeren, en verzoeker heeft inderdaad ook nood aan bescherming door dit gezin dat hem nu de nodige stabiliteit kan bezorgen voor de verdere ontwikkeling in zijn jonge leven.

Deze belangen, beschermd door artikel 8 EVRM, wegen ter zake inderdaad op tegen de belangen van de openbare orde, waarbij niet toereikend werd gemotiveerd waarom dit niet zou zijn en in hoeverre verzoeker actueel, 5 jaar na de gepleegde feiten, nog een gevaar zou betekenen."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat op eenvoudige wijze deze motivering in de bestreden beslissing is terug te vinden; eerst wordt een opsomming gegeven van de drie opgelopen veroordelingen, zoals ook weergegeven in het feitenrelaas hierboven en vervolgens concludeert het bestuur:

"Aangezien betrokkene dus tot drie keer toe en recentelijk werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van 1 jaar, vormt hij dus duidelijk een actueel gevaar voor de openbare veiligheid en valt hij onder bovengenoemde uitsluiting."

Er werd door de bestreden beslissing tevens rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoeker:

[...]

Verzoekers kritiek is desgevallend niet dienstig om de voorgehouden schending van de motiveringsplicht aan te tonen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij actueel geen gevaar meer zou betekenen voor de openbare orde, gelet op het feit dat de feiten dateren van meer dan 5 jaar geleden, heeft verweerder de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing en desgevallend de afweging van het actuele karakter van de dreiging, gebaseerd werden op drie veroordelingen, waarvan de laatste op 16 september 2009. Verzoeker lijkt desgevallend te dwalen indien hij meent dat de feiten dateren van 5 jaar geleden.

De vernietigde instructie d.d. 19 juli 2009 stelt:

Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

Desgevallend, werd gelet op het voorgaande, terecht besloten tot de ongegrondbeoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

[...]

Gelet op het tweede lid van art. 8 EVRM staat deze bepaling een correcte toepassing van de wet van 15 december 1980 niet in de weg, zoals blijkt uit volgende rechtspraak:

"Uit de bepalingen van het tweede lid van artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend" (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005)."

3.3.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, voert hij een schending aan van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motivering van de bestreden beslissing dient afdoende te zijn, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond wordt afgewezen duidelijk de determinerende motieven op grond waarvan deze beslissing werd genomen werden aangegeven. Er wordt immers toegelicht dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde vormt en dat hem om deze reden geen machtiging tot verblijf kan worden toegestaan. Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder de motiveringsplicht schond omdat niet blijkt waarom hij een actueel gevaar zou vormen voor de Belgische samenleving. Er dient immers op te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daarnaast moet worden gesteld dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt uiteengezet dat verzoeker tot drie keer toe en recentelijk werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van een jaar en om die reden als een actueel gevaar voor de openbare orde beschouwd wordt. Tevens

wordt geduid dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan, gelet op voorgaande vaststellingen, slechts besluiten dat de motivering van de eerste bestreden beslissing verzoeker toelaat te begrijpen op welke gronden deze beslissing is gebaseerd en hem in de mogelijkheid stelt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Noch uit de formele motiveringsverplichting, zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM kan verder worden afgeleid dat uit de motieven van elke bestuursbeslissing moet blijken dat de overheid een afweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds de private belangen van de persoon op wie deze beslissing betrekking heeft en anderzijds de bescherming van de openbare orde. Aangezien in de eerste bestreden beslissing expliciet wordt vermeld dat verzoeker als een actueel gevaar voor de openbare orde beschouwd wordt kan hij daarenboven ook niet stellen onwetend te zijn omtrent de redenen waarom verweerder zijn private belangen ondergeschikt acht aan de belangen van de samenleving.

3.3.2. In de mate dat verzoeker verder stelt dat de eerste bestreden beslissing niet is gesteund op redelijke motieven dient te worden aangenomen dat hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient beoordeeld te worden in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben wat betreft het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf.

Er dient verder geduid te worden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard omdat hij van oordeel is dat verzoeker, nu deze tot drie keer toe en recentelijk werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van één jaar, een actueel gevaar vormt voor de openbare veiligheid. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat:

- verzoeker op 20 december 2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels;
- verzoeker op 23 augustus 2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van €100 en bijzondere verbeurdverklaring wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdad of wanbedrijf;
- verzoeker op 16 september 2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van €250 wegens valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmakend van deze valsheid (herhaling).

Verzoeker betwist voormelde feiten en veroordelingen niet, doch stelt niet akkoord te gaan met de conclusie van verweerder dat hij actueel nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij betoogt dat de veroordelingen niet verder worden gespecificeerd en dateren van enkele jaren geleden en dat rekening moet worden gehouden met de periode en omstandigheden waarin de veroordelingen

werden opgelopen. Hij stelt dat hij toen “*een zeer jonge man, zonder stabiel verblijf en inkomen*” was. Hij wijst er verder op dat hij afhankelijk is van zijn moeder en geen dichte familieleden meer heeft in zijn thuisland en dat de stabiliteit die zijn moeder en broer thans hebben bekomen – nu zij werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk – er enkel toe kan bijdragen dat hij geen toevlucht meer zal zoeken tot (jeugdige) criminaliteit.

De Raad stelt evenwel vast dat het niet kennelijk onredelijk is om, op basis van de vaststelling dat verzoeker tot drie maal toe werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden, te oordelen dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde en hem bijgevolg geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Uit het feit dat verzoeker drie maal werd veroordeeld blijkt immers dat een veroordeling verzoeker niet afschrikt en hem er niet van weerhoudt nieuwe strafbare feiten te plegen. Uit de zwaarte van de opgelegde straf blijkt tevens dat de feiten die verzoeker pleegde niet kunnen geminimaliseerd worden.

Er kan verder niet worden ingezien waarom het bestuur rekening had moeten houden met het gegeven dat de door verzoeker gepleegde feiten een gevolg zouden zijn van zijn precare verblijfsituatie, nu voormeld gegeven bezwaarlijk een rechtvaardiging kan vormen voor de door verzoeker gepleegde feiten en op geen enkele wijze afbreuk doet aan de ernst van de feiten en het gegeven dat verzoeker recidiveerde. Door de strafbare feiten die ten grondslag lagen aan zijn veroordelingen te pogen goed te praten, toont verzoeker evenmin aan dat het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM – bepaling die verzoeker tevens geschonden acht – bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en of familieleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat de relatie tussen hem en zijn moeder en broer dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker aangeeft te zijn geboren op 11 juni 1985, en bijgevolg vijftientig jaar oud is, en dient voorts te duiden dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift afhankelijk te zijn van zijn moeder, doch maakt zijn stelling op geen enkele wijze concreet en voegt geen

enkel stavingstuk dienaangaande. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker los van zijn moeder en broer, die ook in België aanwezig zijn, een verblijfsaanvraag indiende en op het voorziene typeformulier waar de samenstelling van het gezin dient aangegeven te worden enkel zichzelf vermeldde. Het loutere gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres als zijn moeder en broer verblijft, hetgeen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, laat in voorliggende zaak dan ook niet zonder meer toe om te besluiten dat er, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, nog sprake was van een relatie van afhankelijkheid en bijgevolg van een effectief familieleven.

Verzoeker verwijst verder nog naar de inspanningen die hij leverde om de Nederlandse taal aan te leren en naar zijn integratie en stelt dat dit de basis vormt voor het opbouwen van sociale banden, het volgen van studies en een uiteindelijke tewerkstelling. Hij licht evenwel niet toe welke sociale banden hij heeft in België en toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. De verwijzing naar eventuele toekomstige studies of tewerkstelling laat evenmin toe vast te stellen dat er heden enige inbreuk zou zijn op de plicht tot eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er, wat hem betreft, sprake is van een privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van enig privé en/of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de eerste bestreden beslissing slechts een antwoord is op de vraag van verzoeker om toegelaten te worden tot een eerste verblijf in het Rijk en dat deze beslissing derhalve niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet er volgens het EHRM in dat geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). In dit verband moet toegelicht worden dat het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker, die zoals reeds gesteld nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om elders een privé- en gezinsleven uit te bouwen en die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België een privé- en/of familieleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er enige positieve verplichting op verweerder zou rusten om verzoeker tot een verblijf te machtigen en dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Aangezien verzoeker geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd en daar het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK